

Ξυλάγγουρο

Ξυλάγγουρο, το, ουσ. [<ξύλο + αγγούρι], το Ξυλάγγουρο. **1.** χαρακτηρισμός άγουρου καρπουζιού, ιδίως πεπονιού: «μόλις άνοιξα το πεπόνι κι είδα πως ήταν Ξυλάγγουρο, το πέταξα στα σκουπίδια». **2.** άνθρωπος ψηλός και χωρίς διόλου χάρη, ιδίως άνθρωπος που δεν ξέρει πώς να σταθεί, πώς να συμπεριφερθεί, πώς να μιλήσει: «για δεσ ένα Ξυλάγγουρο που συνοδεύει την τάδε!». **3.** υποτιμητικός χαρακτηρισμός αμόρφωτου ανθρώπου: «είναι τόσο Ξυλάγγουρο, που δεν ξέρει ποια είναι η πρωτεύουσα της Ελλάδας!».

- *κάθεται σαν Ξυλάγγουρο*, βλ. φρ. *στέκεται σαν Ξυλάγγουρο*.

- *περπατάει σαν Ξυλάγγουρο*, έχει μονοκόμματο, άχαρο περπάτημα: «ωραία γυναίκα, αλλά χάνει, γιατί περπατάει σαν Ξυλάγγουρο».

- *στέκεται σαν Ξυλάγγουρο*, στέκεται συνεσταλμένος και άφωνος σε μια θέση, είτε γιατί δεν έχει κάτι να πει είτε γιατί βρίσκεται σε άγνωστο περιβάλλον και δεν ξέρει πώς να συμπεριφερθεί: «ποιος είναι εκείνος ο νεαρός που στέκεται σαν Ξυλάγγουρο στη γωνία; || πες κι εσύ κάτι, ρε φίλε, μη στέκεσαι σαν Ξυλάγγουρο!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας